

[Indenrigsministeren.]
oprindelige Arbejdsløshedslovs Gennemførelse.

Jeg skal ikke her komme ind paa en indgaaende Redegørelse for de foreslaaede Ændringer og for min Stilling til dem, men holde mig til enkelte Hovedpunkter. Man foreslaar i § 1, 2det Stykke, at der ikke skal kunne meddeles Anerkendelse af Landskasser omfattende Lønarbejdere i forskellige Fag. Efter mange og lange Forhandlinger gennem Aar i den høje Rigsdag naaede man ved Revisionen af 1. Juli 1927 til at bemyndige til at give Anerkendelse til saadanne Landskasser. Jeg har ikke bemærket nogen som helst uheldige Følger af denne Bestemmelse, og det forbavser mig derfor, at man her kan stille Forslag om at vende tilbage til den Tid, hvor Striden stod om dette Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, siger, at man maa have en Ordning tilvejebragt, hvorved Arbejdsløshedskasserne faar et større Tilskud, og, siger det ærede Medlem, medens Statens og Kommunernes Tilskud oprindeligt var ca. 100 pCt. af Medlemmernes Bidrag, er det nu kun ca. 48 pCt. Men det ærede Medlem ved jo særdeles vel, at disse 48 pCt. er et Gennemsnitstal, og at for de Arbejdere, som har de laveste Lønninger, er Statstilskuddet og de kommunale Tilskud til sammen 70 pCt. og derefter dalende med de stigende Lønninger og den mindskede Arbejdsløshed indenfor Fagene. Ved disse ændrede Regler har man altsaa faktisk stillet de lavere lønnede Arbejders Arbejdsløshedskasser gunstigere, end de gennem en lang Aarrække har været stillet.

Her foreslaas det nu, at det kommunale Bidrag skal bortfalde som obligatorisk, men saaledes, at til Gengæld Kommunerne skal refundere Statskassen $\frac{1}{3}$ af det udbetalte Statstilskud, og det foreslaas, at dette Refusionsbeløb skal opgøres i Forhold til de enkelte Kommuners Indbyggertal. Indtil 1927, da vi naaede til de nye Tilskudsregler, var det saaledes, at det kommunale Tilskud rettede sig efter Medlemstallet i Arbejdsløshedskasserne i vedkommende Kommune. Nu skal det altsaa rette sig efter Indbyggertallet. Det vil sige, man møder her med en Ordning, som ganske aabenlyst har til Hensigt at give de store Kommuner — og her kommer naturligvis Købstadkommunerne i Betragtning — en væsentlig Fordel, uanset at det er dem, hvori den store Arbejdsløshed i Almindelighed hersker, og hvor ogsaa Medlemstallet i Arbejdsløshedskasserne er stort. Jeg

anser ikke det foreliggende Forslag med Hensyn til dette Punkt for paa nogen Maade gennemførligt og mener heller ikke, at det Princip, hvorpaa det er opbygget, kan siges at være heldigt.

Man foreslaar nye Understøttelsesformer, man foreslaar indført Juleunderstøttelse. Her har vi et slaaende Eksempel paa, hvad Følgen kan blive af en momentan Villighed til at yde et særligt Tilskud som Følge af øjeblikkelig tilstedeværende Forhold. Saa snart man, har rakt Fingeren til det ærede Socialdemokrati, til Arbejdsløshedskasserne, søger man øjeblikkelig at tillegne sig hele Haanden. Denne Juleunderstøttelse, som man kom ind paa i en særlig vanskelig Tid, som gennemførtes — var det ikke i 1924 første Gang — og blev gentaget i 1925, og som den daværende Indenrigsminister omtalte som en fuldkommen midlertidig Foranstaltning — det har han ogsaa sagt i dette høje Ting —, den vil man nu gøre permanent. Jeg vil ikke kunne gaa med dertil.

Ligeledes foreslaar man nu at forhøje de ugiftes Maksimalunderstøttelse i Henhold til Vedtægterne fra de 3 Kr., der nu staar i Loven, til $3\frac{1}{2}$ Kr. Det er jo i det væsentlige kun en Skueret, da de Arbejdsløshedskasser, som naar op til en saadan Understøttelse, er meget faa. Man søger at udvide Sæsonarbejdernes Adgang til Understøttelse, man søger ophevet Kravet om 10 Maaneders Arbejde i de foregaaende 2 Aar som Betingelse for Adgang til Understøttelse. Disse 10 Maaneders foreslaas nedsat til 8, og det endskönt man i den hidtil gældende Lovgivning, ogsaa den, som Socialdemokratiet har medvirket til Gennemførelsen af, har haft disse 10 Maaneders. Endvidere vil man have den Bestemmelse bort, at hvis et Medlem af en Arbejdsløshedskasse har haft 4 eller flere Dages Arbejde i en Uge, skal der ikke være Adgang til at yde ham Understøttelse. Med andre Ord, en Ugeførtjeneste paa $\frac{2}{3}$ af Normalugens skal suppleres med Understøttelse. Jeg anser de Regler, som vi paa dette Punkt er naaet til ved Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927, som velbegrundede og finder derfor ikke nogen som helst Anledning til at medvirke til en Tilbagevenden til tidligere Tilstande, saaledes som her er foreslaaet.

De nye Strejke- og Lockoutbestemmelser, som man i vide Kredse tillægger en væsentlig Betydning som Bidrag til at skabe Arbejdsro, kræver man nu ophevet og erstattet med de hidtil gældende, som lød saaledes, at under Strejke og Lockout